

Så jobbar vi med utmaningarna i

Angered

Under sensommaren tändes en gnista som under lång tid fick blickarna att riktas mot stadsdelen Angered i Göteborg. Klanbegreppet förändrade allmänhetens syn på gängen. Men för de som bor och jobbar i området var detta inget nytt.

TEXT: HANS P.A. KARLSSON

FOTO: ANNA REHNBERG

Tunneln i slutet av Angeredsbron som skiljer Angered från Hisingen.

Hammarkullen

En minderårig kille nekas köpa cigaretter på en bensinstation. Flera skott avlossas mot macken. Killen hör till ett kriminellt nätverk i Göteborgs-stadsdelen Backa och den beskjutne expediten hör till ett ökänt släktnätverk i Angered. Den undre världen delas upp, nätverken över hela staden måste välja sida. Fler skottlossningar följer, bilar brinner och det kommer rapporter om kriminella som stoppar och kontrollerar bilar som vill köra in i Angered. Invånarna varnas för att gå ut och en lärare på Lövgårdesskolan – som reagerat på att en beväpnad person rört sig vid skolan – blir

kidnappad och misshandlad. Kommunen sätter in väktarskort för sin personal.

Strax därpå samlas, enligt polisen, representanter för minst fem olika nätverk utanför Posthotellet, mitt på Drottning-torget i Göteborg. Få vet vad som händer där, men medierna rapporterar om att förhandlingar förs och att gängen kommer överens. Staden återgår i normalläge.

LISA PEDERSEN ÄR trygghetschef i stads-delsförvaltningen Angered. Hennes enhet fungerar som ett kunskapsstöd för övriga förvaltningen när det gäller otillåten påverkan, att förhindra nyrekrytering till gängen, avhopparverksamhet, våldsbejakande extremism, våld i nära relation och hedersrelaterat våld.

– Det finns en stor grupp av invånare i Hammarkullen, Hjällbo, Lövgärdet som tvingas förhålla sig till den kriminella strukturen. Inte alla, men många och det underlättar den kriminella verksamheten genom att man inte anmäler brott, man vittnar inte och undviker konflikt. Jag säger inte att det är så, men det finns en risk att samma påverkan kan överföras till personal som jobbar i området, säger Lisa Pedersen.

Det finns rutin att jobba med frustre-rade människor i socialtjänsten, men skillnaden att jobba mot den här typen av kriminella strukturer är våldska-pitalet de har och den tystnadskultur som finns. Efter polisens insatser mot släktnätverket 2018 fick socialtjänsten

»Vi alla tillsammans stoppar rekrytering till gängen.«

Nej, Eva Looström, socionom och Marika Andersson, rektor på Lövgårdesskolan är inte rädda. Men det finns en oförståelse från stadens ledning om skolans särskilda behov.

information och orosanmälningar som gjorde att flera barn omhändertogs. Motreaktionen från den berörda familjen blev stor.

– I ansträngda miljöer finns en risk att det blir en kultur där man inte får visa sig sårbar och rädd utan man ska vara tuff. Socialarbetarna är väldigt duktiga, men det kan bli en normalisering där man tycker att det ingår ganska mycket obehagliga saker som en del av jobbet. Vi vill lyfta fram att man ska prata med sin chef om man känner obehag och tidigt identifiera påverkansförsök. Det ska inte ingå, säger Lisa.

VID KIDNAPPNINGEN av läraren på Lövgårdesskolan passerades en gräns. Marika

Andersson är rektor och vill inte prata om händelsen av respekt för läraren och att det pågår en polisutredning. Däremot lyfter hon gärna fram allt bra som sker i skolan. Trehundrasextio dagar om året är det lugnt, det är deras verklighet. Men så är det fem dagar av oro och det blir verkligheten i medierna.

– Vi blir så definierade av att skolan ligger i det här området. Det är tråkigt att vi inte bara får vara en skola som gör ett bra jobb. Det är alla vi som tillsammans stoppar rekrytering till gängen genom att upptäcka tidigt och ge tidiga insatser. På två år har vi höjt oss från trettio till nästan sjuttio procent gymnasiebehörighet, men alla frågar om jag är rädd. Nä, jag är inte rädd, säger Marika.

Skolan ska vara en trygg plats för alla och Eva Looström, socionom och processledare, jobbar med allt det där som inte är lektion. Det kan vara på eftermiddagar, kvällar eller helger där eleverna får komma med förslag på aktiviteter. Sedan själva arrangera dem utifrån demokratiska spelregler, genom samtal och överenskommelser med sina kamrater.

– Om någon elev behöver hjälp så finns många vuxna här av just den anledningen, även i utrymmet mellan lektionerna. Vi försöker skapa förutsägbarhet och trygghet där ingen ska känna vanmakt, säger hon.

Det är ett tungt arbete. 2017 blev en lärare ihjälskjuten utanför skolan och mordet är fortfarande ouppklarat.

Hösten därpå blev skolan totalvandaliserad. Men det finns även en oförståelse från stadens ledning som är svår att hantera.

– Förståelsen för vilka resurser som behövs på en skola i ett socialt utsatt område når inte hela vägen till de som fattar besluten. Vi serverade exempelvis frukost här för alla barn får inte frukost hemma, men den förmånen togs bort för att det ska vara jämlikt på stadens skolor, säger Marika.

Efter händelserna är hon påpassad av medierna. Nyligen blev Marika intervjuad av österrikisk TV.

– De frågade om det här är en no go-zon. Mitt svar blev, nej, det här är en welcome here-zon.

MARIA WALLIN ÄR utvecklingsledare på Social resursförvaltning i Göteborg. Hon ser stora behov av att metodutveckla i stadens verksamheter. Det görs mycket men gängproblematiken ska lyftas till en nationell nivå, anser hon.

– Det har inte funnits ett politiskt klimat på nationell nivå och det tror jag har gjort att arbetet har fördröjts. Vi har tappat mycket tid, säger Maria.

Det är ingen jättenyhet för henne att allt yngre barn rekryteras till gäng-en. Kriminaliteten sker på gårdar och lekplatser där barnen finns och därför behövs fritidsarenor där kriminella inte har inflytande.

– Rekryteringen möjliggörs för att vissa barn har någon form av sårbarhet, alla

»Rekryteringen är möjlig för att
vissa barn har en sårbarhet.«

Camilla Hesselroth
Foto: Lisa Klein

Det finns en sårbarhet även inom socialtjänsten, säger Camilla Hesselroth. Ett beslut blir offentlig handling och kan resultera i hot mot tjänstemannen.

blir inte kriminella. Det är viktigt att göra barnen mindre sårbara, att kompensera för den sårbarheten som en del har. Det finns även indikationer på att föräldrar hotas när de försöker få ut sina barn, säger Maria.

CAMILLA HESSELROTH, OMRÅDESCHEF för bistånd och service, barn och unga, anser att Angered har en bra grundbemanning i dag. Hon vill inte prata om kriminella släkt nätverk utan poängterar att socialtjänsten träffar individer och bedömer vad just de behöver för hjälp och stöd. Men det finns en sårbarhet även inom socialtjänsten. När ett beslut fattas måste tjänstemannen skriva under med sitt namn. Eftersom det är offentlig handling blir det lätt för den som vill att hitta

tjänstemannen och antyda att de vet var de eller deras barn bor.

– Ibland kan vi vara flera som skriver på för att visa att vi är många, vi är en enad socialtjänst och att det här är ett regelverk, säger Camilla.

– I den bästa av världar kanske vi kunde använda vårt förnamn och ett anställningsnummer istället, fortsätter hon.

I september föreslog Liberalerna och Moderaterna att fler barn i kriminella miljöer ska omhändertas och avsatte 700 miljoner kronor. Camilla Hesselroth betonar att socialtjänsten redan omhändertar de barn som behövs. Det handlar aldrig om ekonomi utan om barnets behov. Maria Wallin ser en risk att pengar kan tas från andra verksamheter i stadsdelen för

att finansiera omhändertaganden.

– Vi behöver göra mer av de grundläggande uppdragen också, alltså arbeta förebyggande, säger hon.

Camilla Hesselroth känner ändå att utvecklingen går åt rätt håll och berättar om ett mini-SS(P) för barn i låg- och mellanstadiet, som enbart finns i Hammarkullen. Ett initiativ för att komma in ännu tidigare i utsatta barns liv.

– Vill man göra skillnad för människor som lever i utsatta situationer, i en stadsdel med problematik, då är det i Angered man ska arbeta. Socialarbetare här känner att det är meningsfullt. Vi måste kunna ge barnen drömmar och visa den öppna sidan av samhället. Tillsammans klarar vi det. ●

A close-up portrait of Mats Löfving, a middle-aged man with dark hair and a serious expression. He is wearing a dark, textured jacket. The background is a dark, grid-like structure with some light reflecting off it.

När klanerna tar över samhället

Mycket medvetet sa den biträdande rikspolischefen Mats Löfving att det finns minst fyrtio klaner i Sverige som kommit hit enbart för att organisera brott. Plötsligt flög korken och anden för ur flaskan. Nu kunde alla börja prata om klaner.

TEXT: HANS P.A. KARLSSON FOTO: ANNA REHNBERG

Majoriteten av de barn som vi omhändertog för missbruk och kriminalitet har vuxit upp med våld, säger Mikael Thörn.

Klanbegreppet lade sig som ett raster över en mängd brott: narkotikahandel, skottlossning, mord, utpressning, penningtvätt, smuggling, heder, upplopp... det är ofta samma personer som ligger bakom. Så varför har vi inte pratat om klaner tidigare?

AMIR ROSTAMI, KRIMINOLOG vid Stockholms universitet, menar att begreppet kan vara svepande då det finns kriminella nätverk som binds samman av andra faktorer. Det finns klaner som inte klarar att hålla tillbaka våldet i den yngre generationen då de struntar i klanstrukturen. – En del tänker nog att klan stigmatiserar en mängd människor som inte har med brott att göra och det här är ett antal individer som ser möjligheter att utnyttja klanstrukturen i sin brottslighet, säger Amir.

MIKAEL THÖRN ÄR SOCIONOM och jobbade redan på 1990-talet i Angered med barn som for illa. Sedan började han arbeta med nationella uppdrag för Socialstyrelsen, Regeringskansliet och Jämställdhetsmyndigheten som ligger i Angered. Han menar att många som jobbar på fältet vet vad klan handlar om.

– Jag känner igen det här från diskussionen om hedersvåld, apatiska barn och extremism. Flera praktiker och organisationer lyfter problematiken som i sin tur förnekas eller relativiseras av andra vilket medför att problemen kan fortsätta i flera år.

– Vi måste titta på hur vi kan åstadkomma förändring och stöd för utsatta, säger han.

Mikael har genom åren varit involverad i mer än hundra omhändertaganden och var bland de första som mötte hedersbegreppet. I en kartläggning av Göteborgs stads arbete mot heder, Amandakommissionen,

där han var en av två ansvariga, lyfter han fram att pojkarna ofta är osynliga.

– Pojkarna i gängkriminaliteten, var kommer de från? De kan också ha varit offer för våld från föräldrar. Jag skulle säga att majoriteten av de barn som vi omhändertog för missbruk och kriminalitet har vuxit upp med våld, säger Mikael.

I våras medverkade han i en debattartikel i Expressen som argumenterade för att nyrekrytering av barn till gängen ska ses som människohandel. Barn får olika uppdrag eller träder fram och tar på sig brott för att skydda äldre syskon eller kamrater.

– Om pappor rör sig i gängen där det förekommer vapen och droger, om du livnär dig på kriminalitet, vad är det för miljö för barn? Där måste samhället komma in. Jag har full respekt för att det kan vara jättesvårt, men det blir svårare ju senare vi kommer in. En del säger, ta barnen så straffas föräldrarna, men så kan

»Ser vi klanerna som problemlösare befäster vi deras makt.«

FAKTA

STAT OCH KLAN

Den starka staten värnar individens självständighet och bygger på att vi är lika inför lagen, att vi inte blir bedömda utifrån vilken släkt eller klan vi tillhör. Staten står över olika grupperingar inom en geografisk yta. Klan är ett sätt att organisera en grupp människor där lojaliteten främst gäller de som delar blodsband, att stå upp för och gynna "sina egna" i förhållande till andra. I klankulturer påverkas hela klanen kollektivt av vad en viss medlem gör och varje medlem kan upprätthålla eller fördärva klanens rykte. Att ha en egen åsikt som skiljer sig från klanens är inte möjligt.

Klanen, Per Brinkemo

SSPF, MINI-SS(P)F

En samverkansform mellan skola, socialtjänst, polis och fritid för familjer och ungdomar mellan 12-18 år med syfte att upptäcka och förhindra att unga i riskzonen att rekryteras till kriminella nätverk. Mini-SS(P)F vänder sig till barn mellan 7-12 år som rört sig i olämpliga miljöer, även efter stök i bibliotek och idrottshall.

KÄLLA: Göteborgs stad

man inte tänka. Fokus är alltid på barnets rättigheter och behov.

ANNA EKSTRÖM, DOKTORAND i socialt arbete vid Gävle Högskola med fokus på otillåten påverkan, reagerar på att politiker uttalar sig om att fler barn ska omhändertas som ett verktyg i kampen mot brottsligheten.

– Om människor tror att socialtjänsten kan användas som ett vapen mot kriminella så kan trycket på socialarbetarna öka. Det finns redan ett glapp hos många boende i Sverige gällande deras tilltro till myndigheter. Omhändertagande av barn, oavsett hur eller varför eller var, har enbart att göra med omsorg om barnen.

Däremot tror Anna att en utsatt situation kan normaliseras för att orka med jobbet. Men hon har inte sett några tecken på att ärenden som berör kriminella miljöer skulle hanteras annorlunda.

– De jag pratat med har en väldigt hög nivå av professionalitet, de är extremt noga med sitt yrke och det hantverk som kommer med socialt arbete. Jag tror inte att ärenden undviks, snarare tänker och diskuterar kanske en medveten organisation igenom vissa komplexa ärenden mer, säger hon.

MIKAEL THÖRN ÄR EXPERT i en av regeringen nystartad parlamentarisk trygghetsberedning. Den ska upptäcka de viktigaste utmaningarna för rättsväsendet de närmaste åren och bedöma samhällets förmåga att möta dem. Klan eller släktbaserade nätverk, gängkriminalitet och förebyggande arbete kommer definitivt att vara en sådan utmaning. En ny metod för att bekämpa organiserad brottslighet är en myndighetssamverkan mellan tolv olika myndigheter. 2017 inleddes en särskild insats mot klanfamiljen i Angered

där de granskas från flera håll samtidigt vilket har resulterat i flera beslag av gods och indragna bidrag.

Inte oväntat tycker familjen att de förföljs på grund av sitt efternamn och de har en annan syn på vad som hände i Angered i augusti. I SVT Aktuellt framträdde en ung man som förklarade att uppgörelsen på Posthotellet snabbt förhindrade en ny skottlossning där ett barn riskerade att träffas, likt 12-åriga Adriana i Botkyrka. Vägspärrar var ett sätt att skydda invånarna och det skulle polisen aldrig klara av. Kriminologen Amir Rostami fnyser åt resonemanget.

– Det är en del av den mytbildning som finns i de här grupperingarna. De neutraliserar sitt deltagande, de rationaliserar sitt beteende och säger att de skyddar området. Men vi ska aldrig se dem som en problemlösare i lokalsamhället, då befäster vi deras makt. ●

När gängvåld och grov kriminalitet går ner i åldrarna måste också Statens institutionsstyrelse styra om. Sedan ett år tillbaka sitter Elisabet Åbjörnsson Hollmark vid rodret.

TEXT: HANS KARLSSON FOTO: JANN LIPKA

Elisabet

Elisabet Ábjörnsson Hollmark

A

Av de cirka 30 000 barn och unga som varje år omhändertas av socialtjänsten hamnar ungefär 1 100 på SiS. Myndighetens uppgift hör till de svåraste som finns i samhället – att ta hand om unga när alla andra insatser har misslyckats.

Ändå kommer skarp kritik från flera olika håll mot verksamheten.

Den handlar om att det daltas med unga som är dömda för grova brott och att tiden på SiS inte har effekt. Personal på SiS anses inte heller ha rätt utbildning för att hantera sårbara och utagerande ungdomar. Vissa anställda har begått övergrepp mot, eller tagit in droger till, de intagna.

I våras genomförde Statskontoret en myndighetsanalys av SiS. Omdömet blev att SiS trots allt uppfyller viktiga delar av sitt uppdrag – att ge individuellt anpassad tvångsvård. Vanligtvis är både socialtjänsten och de flesta unga nöjda med placeringen. Men vården skiljer sig mellan olika institutioner och SiS har svårt att anpassa behandlingen till alla målgrupper. Elisabet Åbjörnsson Hollmark är till viss del självkritisk.

– Det bedrivs otroligt god vård och behandling på flera av våra ungdomshem. Men det har vi inte lyckats berätta vilket gör att det finns kvar en bild av en myndighet som inte klarar sitt uppdrag. Nu behöver vi göra samma utvecklingsresa som kriminalvården gjort, alltså öka säkerheten så som gjordes efter de uppmärksammade rymningarna 2004, och jobba rättssäkert och likvärdigt över hela myndigheten. Det är en stor utmaning eftersom det finns verksamhet från Kalix till Lund, säger hon.

ELISABET HAR LÅNG erfarenhet från kriminalvården. När hon såg att generaldirektörstjänsten för SiS var ute på annons kände hon att hon ville leda myndigheten. Få komma in tidigare i målgruppens liv.

– Jag brinner för att inom de här ramarna försöka påverka människor till förändring så att de förhoppningsvis kan komma tillbaka till samhället med nya verktyg. Klara av att leva utan missbruk och kriminalitet. En av nycklarna tror jag handlar om tålmod och man måste tro på människors förmåga till förändring. Det är något jag lärt mig under åren, att ha tålmod.

»Myndigheten har inte följt och svarat upp mot den samhällsutveckling som skett.«

Bland det första hon gjorde som ny på posten var att påbörja arbetet med en säkerhetsorganisation för SiS. Både för att förbättra säkerheten för personalen, som i dag möter orimligt mycket hot och våld från intagna, och för att förhindra att intagna rymmer eller blir fritagna. På en del institutioner fungerar det bra, men återigen är det styckevis.

– Jag vill påstå att den här myndigheten inte har följt och svarat upp mot den samhällsutveckling som skett vilket betyder att vi faktiskt också måste skydda samhället när vi har ungdomar här. Har det fattats beslut om tvångsvård ska vi se till att de är på plats hos oss. Här kan vi göra lite förflyttningar även inom gällande lagstiftning, säger Elisabet.

I somras skedde två spektakulära fritagningar av dömda mördare från SiS. Under en permission i Kungälv kom två kumpaner till en intagen fram till behandlingsassistenterna och kunde sedan lämna med den dömde. I Råby kunde två maskerade män ta sig ända fram till promenadgården och under pistolhot få med sig två intagna ungdomar. I båda fallen var såväl behandlingsassistenterna som den intagne oskyddade.

– Vi har lång erfarenhet av att jobba med kriminella pojkar som dessutom missbrukar, men vi måste utveckla metoder för den grupp som är mer gängkriminell. Det har blivit ett mycket grövre våld, man använder sig av mer hot och skrämseltaktik och det flyttar naturligtvis in på våra institutioner.

Fotboja är tillåtet inom slutna ungdomsvård men används sällan. Elisabet vill utreda om användningen kan öka. Hon vill även undersöka om det går

att klassificera SiS institutioner enligt samma modell som finns inom kriminalvården utifrån säkerhetsnivå. SiS satsning på ökad säkerhet innebär bland annat att sätta upp fler kameror och omgiva staket runt vissa institutioner. I dag hamnar unga kriminella ofta i fokus men Elisabet betonar samtidigt att många barn och unga inte behöver den höga säkerheten.

KRITIK HAR RIKTATS mot att unga som omhändertagits genom LVU bor ihop med unga som är dömda för brott till slutna ungdomsvård, LSU. Kritiken handlar om att det finns risk för att det kriminella beteendet ska påverka. Även här har Elisabet Åbjörnsson Hollmark initierat en tydlig förändring.

När LSU infördes dömdes 10-20 ungdomar per år till påföljder. Det stod inget i lagen om att dessa skulle separeras från andra. Ofta är det unga med samma problematik oavsett om de har tvångsvård eller slutna ungdomsvård och ur ett behandlingsperspektiv valde myndigheten att placera dem på samma enheter. Numera finns det runt 70-80 ungdomar som årligen döms till slutna ungdomsvård.

– Utifrån den politiska viljan som i alla fall jag läser in så skulle det inte förvåna mig om den gruppen ökar ytterligare. Därför har jag redan påbörjat ett arbete där vi separerar unga som blivit dömda till slutna ungdomsvård från dem som placeras enligt LVU.

De som har dömts till slutna ungdomsvård vet hur länge de ska stanna på institutionen. För de som har tvångsvård görs nya bedömningar där vården kan förlängas

as så länge den behövs. Inte sällan har de intagna både en, två eller fler diagnoser och en problematik som egentligen inte är SiS uppdrag att behandla. Ändå hamnar dessa ungdomar där.

– Vi är de enda som har särskilda befogenheter, som avskiljning, men också att vårda i enskildhet. En del av de här ungdomarna behöver ha vård i enskildhet för att det blir för många intryck på våra vanliga avdelningar.

SIS HISTORIA har kantats av kritik mot brister inom personalstyrkan. För drygt tio år sedan kom det rapporter om att avskiljning användes slentrianmässigt och utan dokumentation. Hösten 2018 skrev Aftonbladet om fem unga kvinnors erfarenhet av kränkningar. 2019 avslöjades att ett ungdomshem i Västsverige hade anställt fem personer kopplade till islamistisk extremism och i somras kom en rapport från Skyddsvärnet om att personal utsatt ungdomar för övergrepp och trakasserier.

Självklart tar Elisabet Åbjörnsson Hollmark avstånd från allt det här. Avskiljning används även i dag, men betydligt mer sällan eftersom det finns andra konfliktminskande metoder. I fallet med extremisterna följdes inte den gängse rekryteringsprocessen av en enskild institution. När det gäller kränkningar och övergrepp så ska det inte förekomma överhuvudtaget, fastslår hon.

– När människor jobbar med människor så uppstår relationer. Här ska vi klara av att vara så professionella att när man känner att nu håller det här på att utvecklas till något annat, då ska man våga gå till sin chef och säga att det inte

»Jag skulle vilja åstadkomma stabilare vårdkedjor under utslussningen.«

känns bra. Vi behöver jobba kontinuerligt med etik och värdegrund – det går aldrig att säga att vi är klara med det.

Hon fortsätter:

– Jag kan inte lova att det inte kommer att ske oacceptabla saker igen, men om det gör det ska vi agera, reda ut och polis-anmäla. Och det gör vi.

REKRYTERING AV tillräckligt kunnig personal till SiS har alltid varit svårt. I dag finns ett lägsta krav på två års eftergymnasial utbildning inom något vårdyrke för att få anställning som behandlingsassistent, men det är svårt att uppfylla överallt. Ofta ligger institutionerna utspridda i landet och ganska långt ute på landsbygden. Arbetsgrupper kan innehålla vikarier utan rätt utbildningsnivå. Elisabet berättar om planerna på att bredda rollen som behandlingsassistent.

– På en nivå kan det räcka med en lägre utbildning där man som behandlare kan fungera som bra stöd och förebild. Samtidigt har vi kvar gruppen behandlingsassistenter med dagens kravnivå och lägger även på en roll där man är socio-nom eller beteendevetare.

På så sätt kan hon få fler tillsvidareanställda och mer stabila arbetsgrupper. Samtidigt vill hon ha en internutbildning som växlar mellan teori och praktik. Medarbetarna ska få chansen att prova på jobbet parallellt med att de lär sig tjänstemannarollen, konflikthantering och vilken etik och värdegrund som gäller. Skolverksamheten, som ska vara de intagnas huvudsysselsättning under vistelsen, har också fått ett lyft framhåller Elisabet.

– Vi har åttiofem procent behöriga lärare i dag. Vi kan ha individuella program för våra unga så att vi skräddarsyr

deras utbildning utifrån deras behov. Vi har lärare som har sökt sig hit just för att de känner att de får den tid de behöver för undervisningen. Jag får berättelser om att det kan vara första gången någon får ett betyg när de är hos oss.

FÖRR ELLER SENARE ska den intagna tillbaka till samhället. Enligt Statskontorets undersökning är det mindre än hälften av medarbetarna och cheferna inom SiS som bedömer att vistelsen förbättrar de ungas förutsättningar för ett socialt fungerande liv.

– Jag skulle vilja åstadkomma stabila vårdkedjor under utslussningen. Låt ungdomarna vara kvar hos oss lite längre på våra öppna platser där de kan fortsätta att ta del av vår skola och där det finns mindre stimuli än ute i samhället. Vid återfall har vi möjlighet att flytta tillbaka de unga ett steg i vår interna vårdkedja och även använda våra särskilda befogenheter när det behövs.

Elisabet Åbjörnsson Hollmark betonar hur viktig samverkan med den kommunala skolan, socialtjänsten, psykiatrin och det civila samhället är för att få till en så sömlös överlämning som möjligt. Vad gäller uppföljning efter utskrivning är den fortfarande bristfällig från både SiS och socialtjänstens sida. Det är ännu ett av Elisabets utvecklingsområden.

Det låter som att du har mycket i pipeline. Vad gör du när du är ledig?

– Jag trivs väldigt väl med att umgås med min familj och vänner och jag kopplar gärna av i motionsspåret. Men det är ju så, har man ett jobb som man känner har betydelse och är meningsfullt så ger det energi. ●

